

Kniha Daniel — číslo dvacet osm

Zdi

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebúkadnesar představuje počátek adventismu, počátek Spojených států, počátek protestantského rohu a počátek republikánského rohu. Belšazar představuje konec všech těchto linií.

Nebúkadnesar představuje dějiny poselství prvního a druhého anděla od roku 1798 až do roku 1844 a počátek Božího vyšetřujícího soudu. Jeho svědectví je paralelou k první kapitole knihy Daniel. Belsazar představuje dějiny poselství třetího anděla od roku 1844 až po nedělní zákon a počátek Božího výkonného soudu. Jeho svědectví je paralelou ke kapitolám 1 až 3 knihy Daniel.

Nebúkadnesar označuje konec „sedmi časů“, které přišly na severní království Izraele v roce 1798, kdy mu bylo navraceno jeho království poté, co žil se srdcem šelmy. Jeho svědectví pokračuje až do zahájení vyšetřujícího soudu na konci „sedmi časů“, které přišly na jižní království Judy v roce 1844. V jeho svědectví slovo „hodina“ představuje poselství o hodině soudu prvního anděla, a poté znovu představuje příchod tohoto poselství. „Hodina“ v jeho svědectví označuje jak rok 1798, tak rok 1844, které oba představují závěr prvního rozhoření a posledního rozhoření.

Belšazarův konec je označen mystickým nápisem, jenž se rovná číslu dva tisíce pět set dvacet. „Sedm časů“, ať jsou vyjádřeny jako „hodina“, „rozptýlení“ či „dva tisíce pět set dvacet“, jsou symbolem soudu. Nimrodovým soudem bylo „rozptýlení“, Nebúkadnesarovým „sedm časů“ a Belšazarovým dva tisíce pět set dvacet. Když Nebúkadnesar soudil tři mládence, dal pec rozpálit „sedmkrát“ více než obvykle.

Soud nad „sedmi časy“ je vyznačen při příchodu prvního poselství i při příchodu třetího poselství. Konec milleritského adventismu v roce 1863 začíná odmítnutím nauky o „sedmi časech“ a o sto dvacet šest let později, v roce 1891, přišel „čas konce“ pro dějiny třetího anděla. Sto dvacet šest je symbolem „sedmi časů“, a tak je konec hnutí prvního anděla v roce 1863 až do počátku hnutí třetího anděla v roce 1891 spojen „sedmi časy“ prostřednictvím symbolických sto dvaceti šesti let.

Přesto svědectví o Belšazarově pádu v páté kapitole knihy Daniel učí, že nikdo nemůže rozpoznat soud „sedmi časů“, ačkoli je napsán na „zdi“. Pro republikánský roh je soud napsán na „zdi oddělení církve od státu“ Thomase Jeffersona, která je v páté kapitole Daniela odstraněna. Pro pravý protestantský roh je soud napsán na dvou posvátných tabulích, jež jsou zavěšeny na „zdi“, aby ti, kdo to čtou, mohli běžet. Avšak ve slepotě Laodiceje jsou ta slova nerozeznatelná. V obou případech slova soudu představují, že jak pravý protestantský, tak republikánský roh jsou zvaženy na vahách a shledány nedostatečnými. Příběh o Belšazarovi má poselství pro republikánský roh, představující národy světa.

„V dějinách Nebúkadnesara a Belsazara Bůh promlouvá k národům dneška.“ Signs of the Times, 20. července 1891.

Příběh o Belšasarovi má rovněž poselství pro protestantský roh, představující obyvatele světa.

„V dějinách Nabuchodonozora a Belsazara promlouvá Bůh k lidu dnešní doby.“ Bible Echo, 17. září 1894.

Hřích Belšazara představuje hřích obou rohů zemské šelmy. Hřích každého z těchto rohů spočívá v odmítnutí jejich základních pravd, přestože o těchto pravdách mají plné poznání. Republikánský roh nese odpovědnost vůči světlu Ústavy a počátečním dějinám, kdy byl tento božský dokument vytvořen, avšak od té doby byl postupně zavrhován. Když národ promluví jako drak, bude symbolická zeď oddělení církve od státu odstraněna. Pokud jde o pravý protestantský roh, světlo plynoucí z dějin poselství prvního a druhého anděla, kdy byly položeny základy, bylo postupně zavrhováno a bude nadále stále více zavrhováno, až nakonec bude odmítnuta i „zeď“ Božího zákona.

„Prorok zde popisuje lid, který v době všeobecného odpadnutí od pravdy a spravedlnosti usiluje o obnovu zásad, jež jsou základem Božího království. Jsou opravci trhliny, která byla způsobena v Božím zákoně — ve zdi, kterou Bůh postavil kolem svých vyvolených k jejich ochraně a jejíž předpisy spravedlnosti, pravdy a čistoty mají být jejich ustavičnou záštitou díky poslušnosti vůči nim.

„Prorok slovy nezaměnitelného významu poukazuje na zvláštní dílo tohoto lidu ostatku, který staví zeď. „Jestliže odvrátíš svou nohu od soboty, abys nečinil svou libost v Můj svatý den, a nazveš sobotu rozkoší, svatý den Hospodinův ctihodným, a budeš Ho ctít tím, že nepůjdeš svými vlastními cestami, nebudeš hledat svou vlastní libost ani mluvit svá vlastní slova, tehdy budeš mít rozkoš v Hospodinu; a dám ti jezdit po výšinách země a nasytím tě dědictvím Jáкова, tvého otce; neboť ústa Hospodinova to promluvila.“ Izajáš 58,13.14.“ Proroci a králové, 677, 678.

Biblická metodologie zjevená anděly Williamu Millerovi představuje Boží prorocké zákony a na rozdíl od starověkého Izraele měl být novodobý Izrael svěřeným strážcem nejen zákona Desatera přikázání, ale i prorocství.

„Bůh povolal svou církev v této době, jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví i od světa, aby je přivedl do svaté blízkosti k sobě. Učinil je strážci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy prorocství pro tuto dobu. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli, i toto je svatá důvěra, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako Jeho nástroje, aby zaznívalo varování po celé délce i šířce země. Kristus prohlašuje svým následovníkům: „Vy jste světlo světa.“ Ke každé duši, která přijímá Ježíše, promlouvá kříž na Kalvárii: „Pohleď na cenu duše: „Jděte do všeho světa a kaďte evangelium všemu stvoření.““ Nic nesmí být dovoleno, aby bránilo tomuto dílu. Je to pro čas nejdůležitější dílo; má dosahovat tak daleko jako věčnost. Láska, kterou Ježíš projevil k lidským duším v oběti, kterou přinesl pro jejich vykoupení, bude podněcovat všechny Jeho následovníky.“ Testimonies, svazek 5, 455.

„Velké pravdy prorocství“, které byly předány anděly a potvrzeny skrze dílo Williama Millera, jsou „svatou svěřenou pravdou, jež má být sdělena světu“. Zákon Desatera, přírodní zákony, zákony zdraví a zákony prorockého studia dal též Velký Zákonodárce, a odmítnout jedno přikázání znamená odmítnout je všechna. Odmítnutí metodologie dané Williamu Millerovi započalo postupnou vzpouru, která nakonec povede k tomu, že adventismus zavrhne sobotu sedmého dne.

„Pán vede spor se svým vyznávajícím lidem v těchto posledních dnech. V tomto sporu zaujmou muži v odpovědných postaveních směr přímo opačný tomu, který sledoval Nehemjáš. Nejenže sami budou sobotu přehlížet a jí pohrdat, ale budou se ji také snažit zadržet před druhými tím, že ji pohrbí pod sutí zvyku a tradice. V církvích i na velkých shromážděních pod širým nebem budou kazatelé naléhat na lid, aby zachovával první den týdne. Na moři i na souši přicházejí pohromy; a těchto pohrom bude přibývat, jedna katastrofa bude těsně následovat za druhou; a na malou skupinku svědomitých zachovavatelů soboty bude ukazováno jako na ty, kdo svým nedbáním neděle přivádějí na svět Boží hněv.

„Satan prosazuje tuto nepravdu, aby si mohl podmanit svět. Jeho plánem je přinutit lidi, aby přijali bludy. Aktivně se podílí na šíření všech falešných náboženství a ve svém úsilí vynutit si přijetí bludných nauk se nezastaví před ničím. Pod pláštěm náboženské horlivosti lidé ovlivnění jeho duchem vymysleli pro své bližní nejkrutější muka a způsobili jim nejstrašnější utrpení. Satan a jeho nástroje mají dosud téhož ducha; a dějiny minulosti se budou opakovat v našich dnech.“

„Jsou lidé, kteří zaměřili svou mysl i svou vůli k páčání zla; v temných skrytech svých srdcí se rozhodli, jakých zločinů se dopustí. Tito lidé klamou sami sebe. Odmítli Boží veliké pravidlo spravedlnosti a místo něho si vztyčili vlastní měřítko; a když se poměřují tímto měřítkem, prohlašují se za svaté. Pán jim dovolí, aby zjevili, co je v jejich srdcích, aby dali průchod duchu pána, který je ovládá. Dopustí, aby prokázali svou nenávist k jeho zákonu tím, jak budou nakládat s těmi, kdo jsou věrni jeho požadavkům. Budou vedeni tímž duchem náboženského fanatismu, který popoháněl dav, jenž ukřižoval Krista; církve a stát budou spojeny v témž zkaženém souladu.“

„Dnešní církev kráčí ve stopách dávných Židů, kteří odložili Boží přikázání kvůli svým vlastním tradicím. Změnila ustanovení, porušila věčnou smlouvu a nyní, stejně jako tehdy, jsou výsledkem pýcha, nevěra a bezvěrectví. Její pravý stav je vyličen těmito slovy z Mojžíšovy písně: „Zkazili se, nejsou jeho dětmi, k své hanbě; jsou pokolení převrácené a zvrácené. Takto se odplácíte Hospodinu, lidé bláhoví a nemoudří? Což není on tvým Otcem, který tě vykoupil? Což tě neučil a neutvrdil?““ Review and Herald, March 18, 1884.

Konečné odmítnutí pravdy adventismem nastává při nedělním zákonu, když adventismus opakuje dějiny starověkého Izraele, kdy „podněcování tímž duchem náboženského šílenství, který popohnal dav, jenž ukřižoval Krista, církve a stát se spojí v téže zkažené harmonii“. Postupná vzpoura adventismu je znázorněna v osmé kapitole Ezechiele čtyřmi stupňujícími se ohavnostmi, které prorocky označují čtyři generace adventismu, jež započaly roku 1863. Konečnou ohavností je, když se vůdcové Jeruzaléma klanějí slunci.

I uvedl mě do vnitřního nádvoří Hospodinova domu, a hle, u vchodu do chrámu Hospodinova, mezi předsíní a oltářem, bylo asi pětadvacet mužů, obrácených zády k chrámu Hospodinovu a tvářemi k východu; klaněli se slunci směrem k východu. I řekl mi: Viděl jsi to, synu člověčí? Je snad pro dům Judův maličkostí, že páchají ohavnosti, které zde páchají? Neboť naplnili zemi násilím a znovu mě popouzejí k hněvu; a hle, přikládají ratolest ke svému nosu. Proto i já budu jednat v rozhořčení: mé oko neupustí, ani se neslituji; a byť by volali do mých uší mocným hlasem, přece je nevyslyším. Ezechiel 8,16–18.

Soud, který je v té době vykonán, je znázorněn v „hodině“ Belšasarova soudu.

Král Belšasar vystrojil velikou hostinu pro tisíc svých knížat a pil víno před tím tisícem. Belšasar, když okusil vína, rozkázal přinést zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nebúkadnesar odnesl z chrámu v Jeruzalémě, aby z nich pil král i jeho knížata, jeho ženy i jeho konkubíny. Tehdy přinesli zlaté nádoby, které byly odneseny z chrámu domu Božího v Jeruzalémě; a král i jeho knížata, jeho ženy i jeho konkubíny z nich pili. Pili víno a chválili bohy ze zlata a ze stříbra, z bronzu, ze železa, ze dřeva a z kamene. V téže hodině se objevily prsty lidské ruky a psaly naproti svícnu na omítku zdi královského paláce; a král viděl část ruky, která psala. Tu se králova tvář proměnila a jeho myšlenky jej znepokojily, takže klouby jeho beder povolily a jeho kolena narážela jedno o druhé. Král hlasitě zvolal, aby přivedli hvězdopравce, Chaldejce a věštce. A král promluvil a řekl moudrým mužům babylónským: Kdokoli přečte tento nápis a oznámí mi jeho výklad, bude oděn šarlatem, bude mít na svém hrdle zlatý řetěz a bude třetím vládcem v království. Potom vešli všichni královi moudří muži; ale nemohli ten nápis přečíst ani oznámit králi jeho výklad. Tehdy se král Belšasar velmi znepokojil a jeho tvář se na něm proměnila a jeho knížata byla zděšena. Daniel 5,1–9.

V téže hodině, kdy přišel Belšasarův soud, byli Šadrach, Měšach a Abednego uvrženi do pece, která byla rozpálena „sedmkrát“ více než obvykle.

Nuže, jste-li připraveni, že v ten čas, kdy uslyšíte zvuk rohu, písňaly, citery, harfy, žaltáře a dud, i všelijakého druhu hudby, padnete a budete se klanět obrazu, který jsem zhotovil, dobrá; jestliže se však klanět nebudete, budete v tu hodinu uvrženi doprostřed ohnivé rozpálené pece; a kdo je ten Bůh, který vás vysvobodí z mé ruky? Šadrak, Měšak a Abed-nego odpověděli a řekli králi: Nebúkadnesare, není třeba, abychom ti v této věci odpovídali. Je-li tomu tak, náš Bůh, jemuž sloužíme, nás může vysvobodit z ohnivé rozpálené pece a vysvobodí nás i z tvé ruky, králi. Ale i kdyby ne, budiž ti známo, králi, že tvým bohům sloužit nebudeme ani se nebudeme klanět zlatému obrazu, který jsi postavil. Tu byl Nebúkadnesar naplněn zuřivostí a výraz jeho tváře se změnil proti Šadrakovi, Měšakovi a Abed-negovi; proto promluvil a rozkázal, aby pec rozpálili sedmkrát více, než bývalo obvyklé ji rozpálit. Daniel 3,15–19.

„Hodina“ soudu pro Belšasara je tatáž „hodina“ soudu pro Šadracha, Měšacha a Abednega a v obou liniích je „sedm časů“ představeno jako symbol onoho soudu. Tito tři stateční představují dva svědky, kteří vystupují s oblaky do nebe jako korouhev v „hodině“ velikého zemětřesení při nedělním zákonu, a Belšasar představuje soud národní zkázy, který je v téže „hodině“ uveden na šelmu země.

Ve studiu Belšasarova soudu budeme pokračovat v příštím článku.

„Jsem v mysli hluboce znepokojena vzhledem k nízké úrovni zbožnosti mezi naším lidem. A když myslím na bědy vyslovené nad Kafarnaumem, myslím na to, o kolik těžší odsouzení přijde na ty, kteří znají pravdu a nechodili podle pravdy, nýbrž ve jiskrách vlastního rozněcování. V nočních hodinách oslovuji lid velmi slavnostním způsobem a úpěnlivě je prosím, aby se ptali svého vlastního svědomí: Co jsem? Jsem křesťan, nebo jím nejsem? Je mé srdce obnovené? Utvářela proměňující milost Boží můj charakter? Činil jsem pokání ze svých hříchů? Jsou vyznány? Jsou odpuštěny? Jsem jedno s Kristem, jako on je jedno s Otcem? Nenávídím to, co jsem kdysi miloval? Miluji nyní to, co jsem kdysi nenáviděl? Pokládám vše za ztrátu pro vznešenost poznání Krista Ježíše? Cítím, že jsem vykoupeným vlastnictvím Ježíše Krista a že se každou hodinu musím zasvětit jeho službě?“

„Stojíme na prahu velikých a slavnostních událostí. Celá země má být ozářena slávou Páně, jako vody pokrývají řečiště velké propasti. Proroctví se naplňují a před námi jsou bouřlivé časy. Staré spory, které byly zjevně na dlouhou dobu umlčeny, budou znovu oživeny a vzniknou nové spory; nové i staré se promísí, a to nastane velmi brzy. Andělé zadržují čtyři větry, aby nevály, dokud nebude světu dáno určené dílo výstrahy; avšak bouře se shromažďuje, mraky se hromadí, připraveny protrhnout se nad světem, a pro mnohé to přijde jako zloděj v noci.“

„Mnozí se usmívali a nechtěli uvěřit, když jsme jim před dvaceti a třiceti lety říkali, že neděle bude vnucována celému světu, že bude vydán zákon, který bude vynucovat její zachovávaní a nutit svědomí. Vidíme, že se to naplňuje. Všechno, co Bůh řekl o budoucnosti, se jistě splní; ani jedna věc neselže ze všeho, co promluvil. Protestantismus nyní vztahuje ruce přes propast, aby sevřel ruce s papežstvím, a vytváří se spolčení, aby byl sabat čtvrtého přikázání pošlapán a odstraněn z dohledu; a člověk hříchu, který z podnětu satana ustanovil podvržený sabat, toto dítě papežství, bude vyvýšen, aby zaujal místo Boha.“

„Celé nebe je mi představováno, jako by sledovalo rozvíjení událostí. Ve velkém a dlouhotrvajícím sporu o Boží vládu na zemi má být odhalena krize. Má se odehrát něco velkého a rozhodujícího, a to velmi brzy. Kdyby došlo k nějakému prodlení, charakter Boží i jeho trůn by byly uvedeny v pochybnost. Nebeská zbrojnice je otevřena; celý Boží vesmír i veškerá jeho výzbroj jsou připraveny. Jediné slovo má promluvit spravedlnost, a na zemi se objeví strašlivé projevy Božího hněvu. Budou hlasy, hromobití, blesky, zemětřesení i všeobecné zpustošení. Každý pohyb v nebeském vesmíru má připravit svět na velkou krizi.“

„Intenzita se zmocňuje každého pozemského prvku; a jako lid, jemuž bylo dáno velké světlo a podivuhodné poznání, jsou mnozí z nich představeni pěti spícími pannami se svými lampami, avšak bez oleje ve svých nádobách; chladní, necitelní, se slabou, hasnoucí zbožností. Zatímco se šíří nový život, vyrůstá zdola a pevně ovládá všechny satanovy nástroje v přípravě na poslední veliký konflikt a zápas, nové světlo, život a moc sestupují shůry a zmocňují se Božího lidu, který není mrtev, jak jsou nyní mnozí, ve svých přestoupeních a hříších. Lid, který nyní podle toho, co se před námi odehrává, uvidí, co na nás brzy přijde, již nebude důvěřovat lidským vynálezům a pocítí, že Duch svatý musí být uznán, přijat a představen lidu, aby mohli zápasit o Boží slávu a působit všude na cestách i stezkách života pro záchranu duší svých bližních. Jedinou skálou, která je jistá a pevná, je Skála věků. Bezpeční jsou jen ti, kdo stavějí

na této Skále.“

„Ti, kdo jsou nyní tělesně smýšlející, navzdory varováním, která dal Bůh ve svém slově a skrze svědectví svého Ducha, se nikdy nesjednotí se svatou rodinou vykoupených. Jsou smyslní, myšlením zkažení a v Božích očích ohavní. Nikdy nebyli posvěceni skrze pravdu. Nejsou účastníky božské přirozenosti, nikdy nepřemohli své já ani svět s jeho náklonnostmi a žádostmi. Takoví lidé se nacházejí v celém okruhu našich sborů, a v důsledku toho jsou sbory slabé, churavé a blízké smrti. Nyní nesmí být vydáváno žádné lhotejné svědectví, nýbrž rozhodné, přímé svědectví, kárající každou nečistotu a vyvyšující Ježíše. Jako lid musíme zaujímat postoj očekávání, pracovat a čekat a bdít a modlit se.“

„Tato blahoslavená naděje na druhé zjevení Krista má být lidu často předkládána se svými vážnými skutečnostmi; očekávání brzkého příchodu našeho Pána Ježíše, aby přišel ve své slávě, povede k tomu, že na pozemské věci bude nahlíženo jako na prázdnotu a nicotnost. Veškerá světská čest či význačnost nemá žádnou cenu, neboť pravý věřící žije nad světem; jeho kroky směřují k nebi. Je poutníkem a cizincem. Jeho občanství je nahoře. Shromažďuje do své duše sluneční paprsky Kristovy spravedlnosti, aby mohl být hořícím a svítícím světlem v mravní temnotě, která zahalila svět. Jaká vroucí víra, jaká živá naděje, jaká horoucí láska, jaká svatá, Bohu zasvěcená horlivost je na něm vidět, a jak zřetelný rozdíl je mezi ním a světem! ,Bděte tedy a modlete se vždycky, abyste byli uznáni za hodné uniknout všemu tomu, co se má stát, a postavit se před Syna člověka.‘ ,Bděte tedy, protože nevíte, v kterou hodinu váš Pán přijde.‘ ,Proto buďte i vy připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.‘ ,Hle, přicházím jako zloděj. Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj oděv.‘“ Pamphlets, 38–40.